

**DET KONGELIGE
KOMMUNAL- OG DISTRIKTSDEPARTEMENT**

Kommunal- og distriktsministeren

Stortingets presidentskap
Ekspedisjonskontoret
0026 OSLO

Deres ref

Vår ref

Dato

22/3000-3

18. mars 2022

**Dokument 8:141 L (2021-2022) Representantforslag fra
stortingsrepresentantene Mudassar Kapur og Mari Holm Lønseth**

Jeg viser til brev av 10. mars fra Kommunal- og forvaltningskomiteen, der jeg blir bedt om å vurdere Dokument 8:141 L (2021-2022) – Representantforslag om å innføre en beredskapshjemmel i plan- og bygningsloven for å håndtere en stor flyktning tilstrømming.

Min uttalelse er samordnet med justis- og beredskapsministeren.

Siden invasjonen av Ukraina for tre uker siden, har så langt nærmere tre millioner ukrainere flyktet. Dette er ifølge UNHCR den flyktningssituasjonen som har utviklet seg raskest i verden siden andre verdenskrig.

Selv om flertallet av ukrainere har flyktet til omkringliggende naboland, og i særlig grad Polen, må Norge være forberedt på en massetilstrømming av ukrainere som søker beskyttelse. Regjeringen har iverksatt en ordning som innebærer at personer som er fordrevet fra Ukraina, vil kunne gis midlertidig kollektiv beskyttelse. Selv om ordningen forenkler prosessene, vil det likevel være behov for kortvarig opphold på flyktningmottak frem til bosettingen skjer.

Som stortingsrepresentantene peker på, haster det med å bygge opp kapasitet for midlertidig innkvartering. Dette er UDI allerede godt i gang med. Som et første skritt har UDI inngått avtaler på rundt 8 000 mottaksplasser. En ytterligere oppskalering av mottakskapasiteten vil imidlertid være nødvendig blant annet for å være forberedt på økte ankomster i tiden fremover. Jeg er helt enig med representantene i at denne krevende situasjonen tilsier at det

ikke er tid til å følge de ordinære saksbehandlingsprosessene som plan- og bygningsloven legger opp til. Det er derfor uten tvil et behov for å kunne fravike plan- og bygningsloven.

Allerede 3. mars tok Justis- og beredskapsdepartementet kontakt med mitt departement for å få på plass unntak fra plan- og bygningsloven. Mitt departement fikk samtidig tilsvarende henvendelser fra kommunene Oslo og Tromsø.

Plan- og bygningsloven har en del forskriftshjemler, først og fremst til byggesaksdelen av loven. Dette gjorde det mulig for meg å vedta en forskrift som legger til rette for raskere etablering av midlertidige innkvarteringsløsninger for ukrainere som søker beskyttelse. Forskriften ble vedtatt 7. mars, og trådte i kraft samme dag.

Den midlertidige forskriften innebærer i korte trekk følgende:

- i. Myndigheten til å gi unntak fra kravet til søknad og tillatelse for flyktningmottak er lagt til kommunene
- ii. Dersom kortvarig bruksendring eller plassering av bygninger er avhengig av søknad om dispensasjon fra plan, gjelder det egne tidsfrister for både kommunen og statlige myndigheter som er berørt. Kommunen gis rett til å behandle og avgjøre dispensasjonen dersom statlige myndigheter ikke overholder fristene.
- iii. Ved eventuell klage på at det gis eller ikke gis unntak, gjelder det egne tidsfrister for behandling av klagene.
- iv. Det er gitt noen unntak fra krav i byggteknisk forskrift (TEK17), og fra krav om nabovarsel og ferdigattest

Med de forskriftshjemlene som er i plan- og bygningsloven, vil det ikke være mulig å gi like omfattende unntak som representantforslaget åpner for. Blant annet vil det ikke være mulig å gjøre fullstendig unntak fra kravene til dispensasjon fra arealplan etter plan- og bygningsloven.

Foreløpig vurderer jeg at den midlertidige forskriften som er vedtatt, er tilstrekkelig for å få på plass tilstrekkelig mottakskapasitet. Samtidig må vi ta høyde for at dette er en svært uforutsigbar situasjon, hvor behovene for unntak kan endre seg svært raskt. Foreløpige anslag fra Beregningsutvalget for utlendingsforvaltningen er at Norge må være beredt til å ta imot 30 000 ukrainere i år. Dette tallet kan bli høyere. Til sammenligning har kommunene meldt tilbake at de kan bosette 22 000. For å få på plass god nok beredskap for både mottak og senere bosetting, kan jeg ikke utelukke behov for mer omfattende unntak også fra kravene som gjelder til dispensasjon fra arealplan. I så tilfelle vil det være nødvendig med lovendring.

Fordi situasjonen er så dramatisk og uforutsigbar, mener jeg det kan være fornuftig å få på plass en samlet og tydelig beredskapshjemmel for å kunne håndtere flyktningkrisen vi står overfor. Jeg mener også at det er nødvendig at en eventuell beredskapshjemmel gir mulighet til å gjøre midlertidig unntak fra krav om dispensasjon, for å sikre effektive og raske prosesser i etableringen av både mottak og tilstrekkelig med boliger. Jeg støtter derfor det

jeg oppfatter er representantenes intensjon med forslaget som er fremmet i Dokument 8:141 L (2021-2022).

Jeg tillater meg likevel å peke på enkelte forhold som bør vurderes nærmere. Det ene er at den foreslåtte beredskapshjemmelen favner videre enn det som er strengt nødvendig. Slik forslaget er utformet, er den ikke avgrenset til bare å gjelde ved en flyktningkrise. Den vil også omfatte pandemi, naturkatastrofe, krig med mer. Dersom formålet er å få på plass en beredskapshjemmel for å kunne håndtere flyktningkrisen, anbefaler jeg at lovforslagets tittel og innhold begrenses til å regulere dette særskilt.

Det andre er at forslaget i Dokument 8:141 L (2021-2022) legger opp til at det er departementet som skal ha myndigheten til å beslutte unntak fra plan- og bygningsloven. Jeg mener vi i stedet bør videreføre ansvarsforholdet som allerede følger av plan- og bygningsloven, ved at myndigheten til å gi unntak gis til kommunene. Kommunene har nødvendig lokalkunnskap og kompetanse, og det er også de som har oversikt over og ansvar for kritisk infrastruktur. Jeg mener derfor dette vil sikre mer effektive prosesser, i tillegg til at det bygger opp under nærhetsprinsippet, som går ut på at kriser organisatorisk skal håndteres på lavest mulig nivå.

Erfaringene mitt departement har hatt med å gi kommunene myndighet til å gi unntak fra plan- og bygningsloven, blant annet i forbindelse med pandemien, har vært udelt positive. Min vurdering er derfor at det ikke er behov for at departementet gis den utvidede fullmakten som representantforslaget legger opp til.

Jeg vil også anbefale at det går klart fram av en eventuell beredskapsbestemmelse, at det ikke kan gis unntak dersom det aktuelle tiltaket innebærer fare for liv og helse, eller det kan føre til skade på miljø, kulturminner, tap av naturmangfold, dyrket eller dyrkbar jord. Vil for eksempel tidsbestemt bruksendring kunne føre til fare for skade på bygning som i plan er regulert til bevaring, vil det ikke være grunnlag for å gi unntak. Kommunen skal heller ikke gi unntak dersom krav som skal ivareta personsikkerhet ikke er oppfylt, jf. «fare for liv og helse». Eksempel på dette kan være at det er betydelige mangler ved brannsikkerheten til bygningen.

Jeg tillater meg på denne bakgrunn å foreslå enkelte justeringer i det foreliggende lovutkastet.

Jeg gjør for ordens skyld oppmerksom på at tidligere § 20-9, som var en midlertidig beredskapshjemmel som ble utarbeidet i forbindelse med pandemien, ble opphevet 1. desember 2021. En eventuell ny beredskapshjemmel for å kunne håndtere flyktningkrisen, vil dermed bli § 20-9.

I

I lov 27. juni 2008 nr. 71 om planlegging og byggesaksbehandling skal ny § 20-9 lyde:

§ 20-9 Midlertidige unntak ved ekstraordinær tilstrømning av personer som søker beskyttelse

Dersom tilstrømningen av personer som søker beskyttelse er eller kan ventes å bli ekstraordinær, og det er nødvendig med rask etablering av innkvarteringsplasser og boliger som ikke kan håndteres innenfor lovens ordinære saksbehandlingsprosesser, kan kommunene gi midlertidig unntak fra krav om søknad og tillatelse for tidsbestemt bruksendring og plassering av midlertidige bygninger. Unntak kan ikke gis hvis det oppstår fare for liv og helse for brukerne, fare for skade på miljø eller kulturminner, eller tap av naturmangfold eller dyrket eller dyrkbar jord. Departementet kan gi forskrift om unntak fra krav til dispensasjon, krav til kommunenes behandling av unntak, saksbehandlingsfrister, varigheten av midlertidige tiltak, nabovarsling, tekniske krav til tiltaket, ansvar og ferdigstillelse.

Paragrafen oppheves 1. januar 2024.

II

Loven trer i kraft straks.

*****

Dersom Stortinget skulle ønske det, er Kommunal- og distriktsdepartementet tilgjengelig for ytterligere bistand. Jeg ser fram til Stortingets behandling av forslaget.

Med hilsen

Bjørn Arild Gram

DET KONGELIGE
ARBEIDS- OG INKLUDERINGSDEPARTEMENT

Statsråden

Stortingets presidentskap
Postboks 1700 Sentrum
0026 OSLO

Deres ref

Vår ref

Dato

22/2006-

13. mai 2022

Rettebrev - Prop. 107 L (2021-2022)

Jeg viser til Prop. 107 L (2021–2022) om midlertidige endringer i lovverket som følge av ankomst av fordrevne fra Ukraina.

I proposisjonens punkt 7.5.5 har det blitt en feil i omtalen av den økte bevilgningen til norskopplæringsordningen. I syvende avsnitt står det: «Departementet har lagt til grunn at den økte bevilgningen vil kunne gi 10 000 personer i målgruppen norskopplæring for inntil 5000 kroner, som vil tilsvare 80-100 timer digital opplæring.»

Det er riktig at den økte bevilgningen vil kunne gi 10 000 personer i målgruppen norskopplæring for inntil 5000 kroner, men det er ikke riktig at dette vil tilsvare 80-100 timer digital opplæring. Det riktige timetallet skal være om lag 50 timer digital opplæring. Jeg anmoder om at kommunal- og forvaltningskomiteen gjøres oppmerksom på dette.

I forslaget til lovvedtak punkt IX om endringer i integreringsloven har det blitt en feil i forslaget til § 37 c. I fjerde ledd fjerde punktum står det: «Kravene i § 14 første ledd bokstav a og b og andre ledd og kravet i § 14 fjerde ledd om at programmet skal være på fulltid, gjelder ikke.»

Det følger av omtalen i proposisjonen for øvrig, herunder i de generelle merknadene i punkt 7.5.4 og spesialmerknadene i punkt 14.9, at det er ment å gjøre unntak fra kravene i § 14 første ledd bokstav a, b og c og at andre ledd om kurs i foreldreveiledning skal gjelde. Jeg anmoder derfor om at fjerde ledd fjerde punktum i forslaget til ny § 37 c endres til «Kravene i § 14 første ledd bokstav a, b og c og kravet i § 14 fjerde ledd om at programmet skal være på fulltid, gjelder ikke» og at kommunal- og forvaltningskomiteen gjøres oppmerksom på dette.

Jeg presiserer at endringen i forslaget til § 37 c vil innebære at forslaget til lovvedtak er i tråd med forslaget slik det omtales for øvrig i proposisjonen.

Med hilsen

A handwritten signature in blue ink, reading "Marte Mjøs Persen". The signature is written in a cursive style with a long horizontal stroke at the end.

Marte Mjøs Persen

Kopi

Kommunal- og forvaltningskomiteen i Stortinget

DET KONGELIGE
ARBEIDS- OG INKLUDERINGSDEPARTEMENT

Statsråden

Kommunal- og forvaltningskomiteen i Stortinget
Stortinget
Postboks 1700 Sentrum
0026 OSLO

Deres ref
2022/2077

Vår ref
22/2267-

Dato
16. mai 2022

Svar på spørsmål fra Høyre-fraksjonen i kommunal- og forvaltningskomiteen - Prop. 107 L (2021-2022)

Jeg viser til henvendelse 12. mai 2022, der kommunal- og forvaltningskomiteens medlemmer fra Høyre stiller fem spørsmål som ledd i saksbehandlingen av Prop. 107 L (2021–2022) Midlertidige endringer i lovverket som følge av ankomst av fordrevne fra Ukraina.

Svar på spørsmål 1

Forslaget innebærer at forholdet mellom introduksjonsstøtten og inntektsgivende arbeid vil bli regulert i forskrift. Departementet vil utarbeide forskrift innen kort tid etter vedtakelsen av de midlertidige lovendringene.

Svar på spørsmål 2

Forslaget innebærer ikke en ubetinget rett for den enkelte til å velge engelskopplæring. Etter forslaget til § 37 c sjette ledd fjerde punktum avgjør kommunen innholdet av integreringsplanen, som i praksis er innholdet av introduksjonsprogrammet, dersom det er uenighet mellom kommunen og den enkelte.

Som det fremgår i punkt 7.5.4 i Prop. 107 L er regjeringen oppmerksom på at noen vil ønske å lære engelsk istedenfor norsk. For å sikre fleksibilitet brukes derfor begrepet «språktilbud» i forslaget til § 37 c fjerde ledd. Personer som har fått oppholdstillatelse etter utlendingsloven § 34 har etter forslaget til § 37 d rett til å delta i opplæring i norsk og kommunen har plikt til å sørge for slik opplæring. For deltagere i introduksjonsprogram som ikke ønsker å ha opplæring i norsk som del av programmet, vil kommunen ha plikt til å sørge for et språktilbud etter forslaget til § 37 c. Når det gjelder et språktilbud i engelsk legges det primært opp til at dette vil dekkes gjennom engelsktrening for personer som er fordrevet fra Ukraina gjennom ordningen *Tilskudd til integreringsarbeid i regi av frivillige organisasjoner*. Kommunene kan

også tilby engelskopplæring. Regjeringen vil følge med på situasjonen og vurdere iverksetting av et mer formelt engelskopplæringstilbud hvis etterspørselen etter det viser seg å være stor.

Svar på spørsmål 3

Etter forslaget til § 37 c femte ledd, gjelder retten til å delta i et introduksjonsprogram etter andre eller tredje ledd også for personer som har gått ut i arbeid og tidligere har avvist eller avbrutt deltagelse i programmet. Det er ikke foreslått begrensninger i retten for personer som selv har valgt å avslutte arbeidsforholdet og retten vil dermed gjelde også for dem.

Svar på spørsmål 4 og 5

Etter utlendingsloven kapittel 11 A skal enslige, mindreårige asylsøkere få oppnevnt en representant som skal ivareta den mindreåriges interesser i asylsaken, samt utføre oppgaver som tilkommer en verge i henhold til vergemålsloven. Representanten skal blant annet påse at den mindreåriges omsorgsbehov blir ivaretatt på en tilfredsstillende måte, men representanten har ikke ansvar for den mindreåriges forsørgelse og daglige omsorg. I lovproposisjonens punkt 5.5.5 tolker departementet det slik at bestemmelsene om representant også gjelder for enslige mindreårige som søker om kollektiv beskyttelse etter utlendingsloven § 34. Med andre ord vil ordningen også gjelde barna fra Ukraina. Å gi Bufetat adgang til å gi barnet plass i et familiebasert tilbud i stedet for plass i et omsorgssenter, endrer ikke på dette. Barn som får plass i et familiebasert botilbud vil dermed ha samme rett til representant som et barn med plass i omsorgssenter. Vilkårene for oppnevning og opplæring av representanter er nedfelt i utlendingsloven kapittel 11 A.

Representanten vil normalt være en annen person enn den barnet bor hos i et familiebasert botilbud. For øvrig vil ikke endringer i barnevernslovens tilsynsforordning påvirke barnets adgang til å ha en representant. Utlendingslovens kapittel 11A vil altså fortsatt gjelde for disse barna.

Med hilsen

Marte Mjøs Persen

DET KONGELIGE
ARBEIDS- OG INKLUDERINGSDEPARTEMENT

Statsråden

Kommunal- og forvaltningskomiteen i Stortinget
Stortinget
Postboks 1700 Sentrum
0026 OSLO

Deres ref

Vår ref

Dato

22/2270-

18. mai 2022

Svar på spørsmål fra SV-fraksjonen i kommunal- og forvaltningskomiteen - Prop. 107 L (2021-2022)

Jeg viser til henvendelse 12. mai 2022, der komiteens medlem fra SV ber om lovteknisk bistnad knyttet til forslaget om nytt kapittel 6A i integreringsloven.

Det bes om lovteknisk bistand til bestemmelser om opplæring i mottak, kompetansekartlegging før bosetting, opplæring i norsk og samfunnskunnskap og forskriftshjemmel.

Opplæring i mottak

Jeg vil gjøre oppmerksom på at integreringsloven § 5 kun regulerer en plikt til å delta i opplæring, ikke en rett. Et forslag om rett, men ikke en plikt til opplæring i norsk i mottak, vil dermed innføre en rettighet som ikke følger av regelverket per i dag.

En bestemmelse om rett, men ikke plikt, til å delta i opplæring i mottak kan se slik ut, med endringer fra forslaget i brevet i kursiv:

§ 37 a *Opplæring i mottak*

Asylsøkere som er i målgruppen for ordningen med kollektiv beskyttelse, har rett, men ikke plikt til å delta i opplæring i norsk i mottak etter § 5 i loven her. Plikt til å delta i opplæring i samfunnskunnskap i mottak etter § 5 i loven *her* gjelder ikke for *asylsøkere* som er i målgruppen for kollektiv beskyttelse.

Kompetansekartlegging før bosetting

Jeg vil gjøre oppmerksom på at plikten til å sørge for kompetansekartlegging før bosetting etter integreringsloven påligger vertskommuner for mottak og at forslaget dermed innebærer at vertskommunene må sørge for kartleggingen.

Etter forslaget i brevet er det noe uklart hvorvidt resten av § 6, herunder formålet med kartleggingen, skal gjelde. Jeg har tatt utgangspunkt i at resten av § 6 er ment å gjelde. Med den skisserte endringen kan § 37 b første ledd for eksempel se slik ut:

§ 37 b første ledd:

Personer som har fått oppholdstillatelse etter utlendingsloven § 34, har rett, men ikke plikt, til å gjennomføre kompetansekartlegging før bosetting etter § 6 i loven her. Kartleggingen skal omfatte utdannings- og yrkesbakgrunn.

Rett og plikt til opplæring i norsk og samfunnskunnskap i introduksjonsprogrammet

Dersom det primære ønsket om at dagens regulering av opplæring i norsk og samfunnskunnskap skal opprettholdes for personer med kollektiv beskyttelse inkluderer rett og plikt til å delta i opplæringen, krav om å oppnå et minimumsnivå i norsk, varighet på inntil tre år eller 18 måneder avhengig av utdanningsbakgrunn og plikt til å avlegge avsluttende prøver, kan forslaget til § 37 d strykes.

Sekundært uttales det at regjeringens forslag om rett til opplæring i norsk i ett år, må suppleres med at deltakere i introduksjonsprogrammet som et minimum får 25 timer samfunnskunnskap, med bolken «utdanning, kompetanse og arbeidsliv». I forslaget i brevet er 25 timer opplæring lagt inn i § 37 d, som gjelder opplæring i norsk. Det er dermed noe uklart om rett til opplæring i samfunnskunnskap kun skal gjelde for deltakere i introduksjonsprogrammet eller om det også skal gjelde de som bare deltar i opplæringen etter § 37 d.

Etter forslaget til § 37 c fjerde ledd i Prop. 107 L, skal introduksjonsprogrammet inneholde arbeids- eller utdanningsrettede elementer, et språktilbud og kurs i foreldreveiledning for deltakere som har barn eller som får barn i løpet av programmet. Språktilbudet må ikke være opplæring i norsk. Forslaget til § 37 d regulerer opplæring i norsk, men ikke nødvendigvis språktilbudet i introduksjonsprogrammet. Hvis hensikten er at opplæring i samfunnskunnskap skal være en del av introduksjonsprogrammet, bør det tas inn i § 37 c fjerde ledd at programmet også skal inneholde opplæring i samfunnskunnskap. Da vil det ikke være naturlig å gjøre unntak fra § 14 bokstav b, slik det er foreslått i § 37 c fjerde ledd fjerde punktum.

§ 37 c fjerde ledd kan da se slik ut, jf. også rettebrev datert 13. mai 2022:

Programmet etter andre eller tredje ledd skal minst bestå av arbeids- eller utdanningsrettede elementer, et språktilbud og *opplæring i samfunnskunnskap*. For deltagere som har barn under 18 år, skal også kurs i foreldreveiledning inngå. Det samme gjelder for deltagere som får barn i løpet av programmet. Kravene i § 14 første ledd *bokstav*

a og c og kravet i § 14 fjerde ledd om at programmet skal være på fulltid, gjelder ikke. Dersom forhold på kommunens side medfører at programmet må være på deltid, skal det utbetales introduksjonsstønad tilsvarende deltagelse på fulltid.

Hvis det bare er deltakere i introduksjonsprogram som skal ha rett til opplæring i samfunnskunnskap, bør omfanget av opplæringen reguleres i forskrift. Hvis også andre enn deltakere i introduksjonsprogram skal ha rett til opplæring i samfunnskunnskap, må § 37 d også endres. Jeg mener at det i så fall bør reguleres i forskrift hvilken modul fra læreplanen i samfunnskunnskap det skal gis opplæring i. Etter dette kan § 37 d for eksempel se slik ut:

§ 37 d *Opplæring i norsk og samfunnskunnskap*

Personer som har fått oppholdstillatelse etter utlendingsloven § 34, har rett, men ikke plikt, til å delta i opplæring i norsk og samfunnskunnskap etter kapittel 6 i loven her. For øvrig gjelder § 26.

Retten til opplæring i norsk og *samfunnskunnskap* gjelder i ett år fra oppstartstidspunktet. For øvrig gjelder §§ 30 og 32 i loven her. Deltagere i opplæringen i *norsk* bør oppnå et minimumsnivå i norsk. Deltagere i opplæringen i samfunnskunnskap har rett til 25 timer opplæring. § 33 *gjelder ikke*. Plikten til å avlegge prøver etter § 37 gjelder ikke. Kommunen skal likevel sørge for at deltagerne får mulighet til å avlegge gratis avsluttende prøve i norsk.

Kommunen skal, samtidig som det treffes vedtak om opplæring i norsk og *samfunnskunnskap*, utarbeide en norskplan. Norskplanen skal inneholde deltagerens norskmål, omfanget av opplæringen og klagemuligheter. § 34 gjelder ikke.

Forskriftshjemmel

Jeg forstår brevet slik at det er ønskelig med lovteknisk bistand til å formulere en § 37 e som ikke åpner for innskrenkning av rettigheter og som ikke inkluderer forslaget til § 37 e første ledd bokstav c og siste ledd.

Jeg gjør oppmerksom på at en forskriftshjemmel som omtalt i brevet ikke vil åpne for å lempe på pliktene for kommuner og fylkeskommuner for å gjøre dem i stand til å håndtere et høyt antall ankomster. Slik integreringsloven er bygget opp når det gjelder rettigheter og plikter for deltakerne på den ene siden og plikter for kommunen på den andre siden, vil lemping av pliktene for kommunene og fylkeskommunene medføre innskrenkning i rettighetene til deltakerne. Tilsvarende vil utvidelse av rettigheter for deltakerne medføre utvidelse av pliktene for kommuner og fylkeskommuner.

For å imøtekomme anmodningen har jeg sett det som nødvendig å omstrukturere forslaget til forskriftshjemmel. Noen deler av punktlisten i det opprinnelige forslaget vil ikke passe inn dersom det kun skal være aktuelt å utvide rettigheter, og er dermed fjernet.

Forslaget til § 37 e første ledd bokstav e omtales ikke særskilt i anmodningen. Jeg mener at det er nødvendig å opprettholde forslaget om hjemmel for å fastsette forskrift om forholdet mellom introduksjonsstønaden og egen inntekt, herunder avkorting av stønaden ved

kombinasjon av deltidsprogram og arbeid utenfor programmet. Jeg har foreslått å ta dette ut i et eget ledd.

Etter dette kan § 37 e for eksempel se slik ut:

§ 37 e Forskriftshjemmel

Departementet kan gi midlertidig forskrift om utvidelse av:

- a. målgruppene for opplæring i mottak, introduksjonsprogram og opplæring i norsk og samfunnskunnskap etter §§ 5, 8, 26, 37 c og 37 d
- b. kravene til innhold i introduksjonsprogrammet etter §§ 14 og 37 c
- c. varigheten og omfanget av opplæring og kravene til opplæringen etter §§ 30 til 33 og 37 d
- d. retten til prøver i norsk og samfunnskunnskap etter § 37

Forskrifter etter første punktum kan fravike bestemmelsene som nevnt i bokstav a til d.

Når det er nødvendig for å tilpasse integreringstiltak til personer som er innvilget midlertidig kollektiv beskyttelse etter utlendingsloven § 34, kan departementet gi midlertidig forskrift om retten til, beregningen av og reduksjon i introduksjonsstønad etter kapittel 5 ved deltagelse i introduksjonsprogram etter § 37 c.

Med hilsen

Marte Mjøs Persen